

УДК 81'23+81.162.1'23

DOI <https://doi.org/10.17721/fovia.philologica/2022/3/7>

Маргарита ЖУЙКОВА

доктор філологічних наук, професор, професор кафедри української мови, Волинський національний університет імені Лесі Українки, пр. Волі, 13, м. Луцьк, Україна, 43025

ORCID: 0000-0003-0396-8458

Scopus Author ID: 57195264078

mzhujkova@vnu.edu.ua

Олена КОТИС

кандидат філологічних наук, доцент кафедри прикладної лінгвістики, Волинський національний університет імені Лесі Українки, пр. Волі, 13, м. Луцьк, Україна, 43025

ORCID: 0000-0002-3360-8288

Scopus Author ID: 57215582730

olena.kotys@vnu.edu.ua

Бібліографічний опис статті: Жуйкова, М., Котис, О. (2022). Культурні стереотипи в польських анекдотах. *Folia Philologica*, 3, 47–52, doi: <https://doi.org/10.17721/fovia.philologica/2022/3/7>

КУЛЬТУРНІ СТЕРЕОТИПИ В ПОЛЬСЬКИХ АНЕКДОТАХ

У статті представлено результати текстологічного дослідження масиву польських анекдотів на музичну тематику (близько 400 одиниць). Загальною особливістю цих анекдотів є гіперболізоване представлення негативних властивостей як самих музикантів, так і тих музичних інструментів, на яких вони грають. Постійне наголошування на таких властивостях створює певні культурно-національні стереотипи, які транслюються через короткі гумористичні тексти, що легко запам'ятовуються і поширюються у суспільстві. Наприклад, персонажем багатьох польських анекдотів є альтист, який зображено як особу професійно недосконалу: він постійно фальшує, відстає від оркестру, не вміє налаштувати свій інструмент, а сам альт витворює не музику, а сторонній шум. Окремі анекдоти містять глузування щодо окремих груп музикантів, яких подано як обмежених, малоосвічених осіб (наприклад, висміюються сільські музики, що грають на весіллях, однак вважають, що можуть грати і в оркестрі філармонії). Проте далеко не всі анекдоти містять негативно забарвлені стереотипи музикантів: стикаємося і з такими образами, які викликають співчуття і навіть захоплення. Так, в одному з анекдотів зображено джазового музиканта, який не заробляє на музиці, а витрачає на неї свої статки. Такий музикант відданий своєму мистецтву і готовий йти на матеріальні жертви задля популяризації музики. Загалом наш аналіз засвідчив, що польські анекдоти на музичну тематику засновані на значному масиві фонових знань у сфері музики, що вимагає такого ж обсягу знань і від читачів (слухачів) цих текстів. Крім того, під час сприйняття та інтерпретації анекдотів реципієнт має здійснити низку складних когнітивних процедур (вивести очікувану імплікацію; швидко виокремити ту характеристику об'єкта, яка в нормі посідає у структурі концепту маргінальну позицію, тощо).

Ключові слова: гумор, польські анекдоти, культурний стереотип, музика, музичні інструменти.

Marharyta ZHUIKOVA

Doctor of Philology, Professor, Professor at Ukrainian Language Department, Lesya Ukrainka Volyn National University, 13 Voli ave., Lutsk, Ukraine, 43025

mzhujkova@vnu.edu.ua

ORCID: 0000-0003-0396-8458

Scopus Author ID: 57195264078

Olena KOTYS

PhD, Associate Professor at Applied Linguistics Department, Lesya Ukrainka Volyn National University, 13 Voli ave., Lutsk, Ukraine, 43025

ORCID: 0000-0002-3360-8288

Scopus Author ID: 57215582730

olena.kotys@vnu.edu.ua

To cite this article: Zhuikova, M., Kotys, O. (2022). Kulturni stereotypy v polskykh anekdotakh [Cultural stereotypes in polish jokes]. *Folia Philologica*, 3, 47–52, doi: <https://doi.org/10.17721/fovia.philologica/2022/3/7>

CULTURAL STEREOTYPES IN POLISH JOKES

The article presents results of textological research based on Polish humor. The jokes feature music-related topics (approx. 400 jokes were analyzed). The general peculiarity of such jokes is richness of hyperbole that is used to display characteristics of musicians and the instruments they play. Constant attention to these characteristics creates some certain cultural stereotypes that are transmitted through short funny texts that are easy to remember and pass on in the society. For instance, viola players are rather popular characters of Polish jokes. However, they are usually presented as individuals whose performance cannot be referred to as professional: they play out of tune, if they play in an orchestra, they lag behind the rhythm, they can not tune their instrument properly and what they play is not music, but some noise. There are jokes that depict characteristics of specific groups of musicians as narrow-minded and not well-educated people (for instance, village musicians who usually play at wedding parties, think they could play in a philharmonic orchestra). However, not all the jokes include negative stereotypes: some characters evoke sympathy and even admiration: one of the jokes portrays a jazz musician who does not earn money by performing; on the contrary, they invest in music. Such a musician is devoted to their art and is ready to make financial sacrifice to promote their music. Our analysis has proved that Polish music jokes are based on rich musical background and require readers/listeners to have considerable amount of such knowledge. Moreover, in the process of understanding and interpretation of these texts a recipient has to undergo series of cognitive procedures (to understand the desirable implication, to quickly single out the characteristic feature of an object that usually takes marginal position in a concept structure, etc.).

Key words: humor, Polish jokes, cultural stereotype, music, musical instruments.

Актуальність проблеми. Анекдоти про музикантів та музичні інструменти нечасто стають предметом лінгвістичного та культурологічного аналізу, хоча ця сфера людської діяльності посідає вагомe місце в будь-якому суспільстві. Анекдоти про музикантів зацікавили нас передусім тому, що загалом сфера музики є однією з найбільш національно та культурно маркованих. Характерною рисою таких текстів є їх пародійний зміст, тому події, які відбуваються в сучасному міському анекдоті, виявляються не просто вигаданими, фантастичними, а навмисне іронічними, жартівливими імітаціями різних реалій суспільного життя. Такі анекдоти дозволяють виділити деякі стереотипні характеристики, поширені у частини суспільства: по-перше, ознаки самих музикантів, по-друге, оцінки музичних інстру-

ментів як більш чи менш популярних і, нарешті, типове ставлення до сфери музики, що сформувалось у соціумі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Гумор є важливим компонентом культурної та соціальної взаємодії. Однією з його ознак є «розширена зона моральності» (Корнєва, 2009: 57), в гумористичних текстах може використовуватися табуїтована лексика, яка почасти підсилює комічний ефект висловлювання. Аспекти дослідження гумористичних текстів дуже різноманітні, зокрема, активно досліджується психологія гумору та когнітивні процеси його сприйняття (Мартін, 2007). Значна кількість учених, таких як, наприклад, Віктор Раскін та Сальваторе Аттардо, що разом працювали над тематикою гумору, ставили питання про теорію скриптів в контексті гумору та моделей побудови

гумористичних текстів. Їхня теорія про шестирівневу ієрархічну модель вербальних жартів дала можливість досліджувати семантичну дистанцію (або ж міру подібності) між певними гумористичними текстами (Аттардо, Раскін, 1991). Сальваторе Аттардо також досліджував гумористичні тексти з погляду функціонування жартів у комунікації, застосувавши принцип кооперації Пола Грайса (Аттардо, 1993). Теорію гумору вивчають Арво Крікманн (2006) та Аніндья Сен (2012); Вічін Ван (2018) акцентує увагу на механізмах творення гумористичних текстів, а Мері Коуфорд – на гендерних особливостях гумору (Кроуфорд, 2003). Українські філологи фокусуються на національних анекдотах, зокрема, Ірина Кімакович (Кімакович, 2005) звертає увагу на новітній українській анекдот, Людмила Корнева досліджує типологічну специфіку українського анекдоту (Корнева, 2009), тоді як Олена Хаджиоглова (Хаджиоглова, 2009) виявляє стереотипні ознаки, що присутні в анекдотах вузької (а саме музичної) тематики. Тематичні анекдоти неодноразово ставали предметом дослідження, особливою популярністю користуються сучасні політичні анекдоти (Джаліліфар, Саведі, Алексан, 2021). Етнокультурні стереотипи, втілені в німецьких анекдотах, вивчає Світлана Бассай (2016). Як бачимо, сучасні підходи до гумористичних текстів є доволі мультидисциплінарними та демонструють широкий спектр досліджень цього феномену.

Жарти, поширені серед музикантів, стосуються тих аспектів дійсності, в якій вони перебувають (особливості гри, специфіка музичних інструментів, репетиції, концерти, риси характеру, інтелектуальний рівень, звички та вподобання музикантів і т. ін.). Жарти про музикантів та музичні інструменти дозволяють виділити набір їх характеристичних ознак і таким чином скласти схематичні психологічні портрети, що базуються на стереотипних уявленнях. Людині притаманна природна потреба класифікувати інформацію, що надходить з навколишнього середовища, виокремлюючи при цьому найяскравіші та найістотніші ознаки, з метою спрощення процесу засвоєння отриманих знань та оперування ними. Стереотипні риси об'єктів глузування допомагають людям розуміти не лише гумористичні тексти, а й навколишню дійсність.

Анекдотам як фольклорному явищу властива загалом варіативність. Той самий за формою текст може набувати різних смислових інтерпретацій залежно від того, хто є його головним героєм. Так, існує безліч варіантів жарту про заміну лампочки різними особами чи навіть тваринами (*How many... [programmers/ hipsters/ New Yorkers/ birds, etc.] does it take to change/screw a lightbulb?*). Подібні за змістом анекдоти про музикантів також містять варіативний компонент, проте у цьому випадку героями, які замінюють лампочку, є музиканти різного профілю або ж співаки: *Question: How many violinists does it take to change a lightbulb? Answer: Two – one to change the bulb, and the other to suggest an alternate fingering* (Musician Jokes).

Досліджуючи польські анекдоти про музикантів та музичні інструменти, ми ставили перед собою мету виявити стереотипні характеристики виконавців на різних музичних інструментах. **Матеріалом** для нашого дослідження є вибірка з понад 400 польських жартів, об'єднаних темою музики (Musician Jokes).

Виклад основного матеріалу. Як відомо, більшість сучасних анекдотів базуються на наборі стереотипних характеристик їх героїв. Стереотип – типове, поширене в соціумі судження про щось. Зокрема, при аналізі анекдотів про блондинок було виділено набір таких стереотипних характеристик: блондинки надзвичайно дурні, в них в мозку «немає звивин», вони не мають власної думки та не вміють орієнтуватися в життєвих ситуаціях. У лінгвістичних та соціально-психологічних концепціях стереотип трактується як форма оброблення інформації та стану знань. Більшість ситуацій, які трапляються в анекдотах і викликають сміх у їх слухачів або читачів, є яскравим проявом соціально-культурної стереотипізації, яка є основою будь-якого анекдоту. Це твердження має сенс і у випадку з жартами про музикантів та музичні інструменти: ознаки і виконавців, і інструментів, а подекуди й слухачів музики є стереотипізовані.

Усі досліджені польські анекдоти про музикантів та інструменти, на яких вони грають, ми згрупували, беручи за основу музичну типологію інструментів. Такої ж категоризації ми дотримувалися при дослідженні анекдотів іншими мовами (Хаджиоглова, 2011):

1) струнні (скрипка, альт, віолончель, бас (бас-гітара та контрабас), арфа, гітара); 2) клавішні (фортепіано, орган, акордеон); 3) духові (труба, тромбон, валторна, туба, флейта, гобой, фагот, кларнет, дуда, саксофон); 4) ударні (перкусія, перкусійний автомат, барабан).

Розгляньмо деякі гумористичні тексти, які було проаналізовано (Musician Jokes, Forum Akordeonowe):

(1) *Przysłuchanie do akademii muzycznej. Przychodzi skrzypek, prowadzący gra mu dźwięki, na co skrzypek perfekcyjnie odpowiada:*

– *As, fis, gis, d, cis, a.*

Następnie przychodzi pianista, efekt ten sam, wszystkie dźwięki bezbłędnie odgadnięte. W końcu przychodzi perkusista, prowadzący gra mu dźwięki.

– *Hm, można jeszcze raz? – pyta perkusista.*

Prowadzący gra jeszcze raz ten sam dźwięk. Na co perkusista:

– *Kurde, nie wiem. Fortepian?*

У цьому анекдоті йдеться про стереотипні характеристики музиканта-перкусиста. Помітно, що його представлено як особу з досить обмеженими інтелектуальними здібностями: на відміну від інших музикантів, згаданих в анекдоті (скрипаль та піаніст), він не здатен розпізнати тональність, в якій екзаменатор заграє гаму. Ба більше, він навіть не припустив, що його завданням було розпізнати ноти, а не інструмент, на якому вони були програні. Текст анекдота засновано на опозиції «перкусист vs. скрипаль/ піаніст», причому в пресупозиції міститься інформація про те, що піаністи та скрипалі добре обізнані з нотною грамотою.

Певні тексти містять ознаки того, що перкусист – «недомузикант», йому бракує певних ознак (вмінь, навичок), аби називатися музикантом:

(2) *Jak nazywa się ktoś, kto kręci się przy muzykach? – Perkusista.*

Розгляньмо декілька текстів, в яких фігурує альтист та альт. Із текстів анекдотів про альтистів можна отримати «портрет» цих музикантів, що складається переважно з негативних ознак.

(3) *Na próbie pobili się oboista i altowiolista. Dyrygent przerywa i pyta: – Panie oboista, czemu Pan go uderzył?*

– *Bo on mi złamał stroik, panie dyrygencie.*

Dyrygent zwraca się do altowiolisty.

– *Czemu Pan mu złamał stroik?*

– *Bo on mi odkręcił kolek i nie chce powiedzieć który!!!*

У цьому анекдоті альтист постає перед нами як безпорадний музикант, який не володіє своїм інструментом і не знає, як його налаштувати, куди поставити кілок, аби закріпити струну.

(4) *– Definicja sekundy malej?*

– *Dwa oboje grające unisono.*

– *A tercji wielkiej?*

– *Dwie altowki grające unisono.*

Образи гобоїста та альтиста в анекдотах маргіналізовані, обоє фальшують, проте гра альтиста ще гірша, ніж у гобоїста (пор. секунду та терцію), вони не можуть грати в унісон.

(7) *– Dlaczego altowiolści nigdy nie chorują na grype?*

– *Nawet wirus ma swój honor.*

Отже, в польських анекдотах альтисти здебільшого представлені як особи, які не вміють ані добре грати на своєму інструменті, ні налаштувати його; наголошується на тому, що альт – маргінальний інструмент, а музикант, що добре грає на альті, – явище нереальне.

Анекдоти про акордеоністів формують враження про їх інструмент, що має не надто приємне звучання (він досить гучний, а тому сусіди осіб, що навчаються грати на цьому інструменті, потерпають від шуму):

(5) *– Kto to jest gentleman? – To ktoś kto umie grać na akordeonie ale tego nie robi.*

(6) *– Panie sąsiedzie, dlaczego pański syn przestał brać lekcje gry na akordeonie?*

– *Lekarz mu zabronił... – No tak, w końcu on też jest waszym sąsiadem.*

Польські анекдоти музичної тематики дають змогу виділити й низку стереотипних характеристик музикантів, що виконують музику певного жанру. Розгляньмо анекдот, де йдеться про джазового музиканта:

(8) *Spotykają się dwaj muzycy jazzowi i jeden mówi: – Wiesz, kupiłem twoją nową płytę! A na to drugi: – A, to ty...*

Зазначимо, що в побуті анекдоти такої структури можуть містити субститути: замість джазових виконавців трапляються акордеоністи тощо. У цьому конкретному тексті актуалізована думка про те, що джаз – не надто популярна музика і на ній неможливо багато заробити. Джазовим музикантам доводиться витратити власні кошти для популяризації своєї музики, а не заробляти гроші грою. Анекдоти про джазових музикантів свідчать, що ці люди з головою занурені у свою творчість, готові йти на жертви задля популярності й слави.

Польські анекдоти про музику транслюють уявлення не лише про музикантів, а й про деяких слухачів музики. Розгляньмо такий текст:

(9) *Na koncercie jest grany wspaniały utwór, w którym od nastrojowego piana orkiestra powoli przechodzi do coraz głośniejszej muzyki, crescendo, forte, fortissimo dochodzi do punktu kulminacyjnego, w którym następuje raptowne urwanie – ogromnie ekspresyjna pauza. Na sali na moment zapada idealna cisza, w której daje się słyszeć wyraźny szept:*

– ...a ja to robię z cebulką...

Отож не всі відвідувачі концертів уважно слухають твори, які виконує оркестр. Деякі слухачі, змуджені музикою, радше обговорюють кулінарні рецепти. Ми не можемо стверджувати, що представники інших культур більш уважні до музики, проте таку ознаку спостерігаємо саме в польських текстах (ми також дослідили англomовні та російськомовні анекдоти (Хаджиоглова, 2011)).

Становить інтерес анекдот, героями якого є типові для російського фольклору персонажі Ржевський та Голіцин. У цьому тексті їх переміщено за межі звичного середовища – Росії, однак ці герої репрезентують деякі характеристики, які в анекдотах приписано представникам цієї етнічної групи.

(10) *Za butelką wódki w paryskiej restauracji siedzą Rzewski i Golycyn. Orkiestra zaczyna grać «Emigranckie tango».*

– *Ech, jaka tęsknota, – wzdycha Rzewski – tak by się chciało choćby zaraz wskoczyć na scenę i nasrać w ten biały fortepian ...*

– *Nie można, drogi panie, to nie Rosja. – smutno odpowiada Golycyn – Francuzi nie zrozumieją, swolocznie ...*

Наведений анекдот стосується не лише музики, яка, будучи частиною високого мистецтва, недоступна типовим росіянам, згаданим в анекдоті. Музика тут стає лише тлом для демонстрації певних ознак цих персонажів: слухати музику їм нудно, нецікаво, хоча оркестр, можливо, грає спеціально для них. Єдине їх бажання – прилюдно осквернити білосніжний рояль. Отже, анекдот побудовано на опозиції «росіяни vs. французи», де перші приписують собі нібито високі почуття (щось на кшталт

ностальгії за Росією), що є недоступними, на їхню думку, французам. Героїв анекдоту стриmuє від омріяної дії (*nasrać w ten biały fortepian*) лише усвідомлення того, що їхній порив оточуючі не зрозуміють, тобто аспект пристойності навіть не обговорюється.

Висновки. Результати дослідження анекдотів та жартів про музикантів і музичні інструменти дозволяють нам стверджувати, що в таких формах гумору міститься достатньо інформації, необхідної для виведення стереотипних характеристик музикантів, що грають на різних музичних інструментах. В окремих випадках вдається вивести і характеристики самих інструментів.

Загалом слід зазначити, що польські анекдоти на музичну тематику містять багато специфічної вузькогалузевої, професійної інформації. Для правильної інтерпретації і розуміння цих форм гумору їх читач чи слухач має бути носієм широких фонових знань у сфері музики. Інша особливість розглянутих анекдотів полягає в тому, що для розуміння їх сенсу слухач мусить мати розвинену здатність до швидкого здійснення складних когнітивних процедур. Передусім потрібно вміти реструктурувати набуті обсяги знань і виокремити ту характеристику об'єкта, яка в нормі посідає у структурі концепту маргінальну позицію. Другою важливою когнітивною процедурою, необхідною для успішного сприйняття польського гумору, є виведення тих імплікацій, на які очікує автор (адресант) анекдотів: якщо потрібна імплікація не отримана, сенс анекдоту втрачено.

Представлені в текстах польських анекдотів стереотипні образи музикантів та музичних інструментів часто є результатом іронічного споглядання музикантів на самих себе, вислідом схильності гіперболізувати всі творчі труднощі і невдачі, все і всіх порівнювати і виявляти найменші відмінності. Адже зрозуміло, що стереотипні ознаки музикантів, отримані шляхом аналізу «серйозних» текстів, виявляються цілком інакшими.

Перспективи подальших досліджень вбачаємо в розширенні матеріалу аналізу, залученні анекдотів, що побутують в інших етно-культурних сферах, зокрема, з метою компаративного аналізу явища стереотипізації.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бассаї С.М. *Мовна репрезентація етнокультурних стереотипів у німецькому побутовому анекдоті* : дис. ... канд. філологічних наук : 10.02.04. Запоріжжя, 2016. 299 с.
2. Кімакович І.І. Новітній український анекдот як виклик ХХІ століттю: до питання про сутність сучасних способів обміну інформацією. *Сторінка молодого дослідника*. 2005. № 6. С. 88–93.
3. Корнева Л. *Про деякі типологічні риси українського анекдоту*. URL: <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/1103/1/Korneva.pdf>.
4. Хаджиоглова (Котис) О.Г. Стереотипи музикантів і музичних інструментів у російських та англійських анекдотах. *Науковий вісник Волинського національного університету ім. Лесі Українки : філологічні науки : мовознавство*. 2009. Вип. 16. Луцьк : ВНУ ім. Лесі Українки, 2009. С. 156–161.
5. Attardo S., Raskin V. Script theory revis(it)ed: joke similarity and joke representation model. *HUMOR: International Journal of Humor Research*. 1991. 4(3/4). pp. 293–347.
6. Attardo S. Violation of conversational maxims and cooperation: The case of jokes. *Journal of Pragmatics*. 1993. 19(6). Pp. 537–558.
7. Crawford M. Gender and Humour in Social Context. *Journal of Pragmatics*, 2003. 35(9). Pp. 1413–1430.
8. *Forum Akordeonowe*. URL: <https://tinyurl.com/4xzuatzy> (дата звернення: 15.05.2022).
9. Jalilifar A., Savaedi S. Y., Alexanne D. The Battery Dies Quicker Than a Black Guy: A Thematic Analysis of Political Jokes in the American and Iranian Contexts. *International Journal of Society, Culture and Language*, 2021. 9(3). URL: <https://tinyurl.com/3pku8fwv> (дата звернення: 22.01.2022).
10. Krikmann A. Contemporary Linguistic Theories of Humour. *Folklore : Electronic journal of folklore*, 2006. Issue 33. Pp. 27–58.
11. Martin R.A. *The Psychology of Humor: An Integrative approach*. Academic Press, 2007. 446 p.
12. *Musician Jokes*. URL: <https://www.violinist.com/discussion/archive/15439/> (дата звернення: 15.05.2022).
13. Sen A. Humour Analysis and Qualitative Research. *Social Research Update*, 2012. Issue 63. URL: <https://sru.soc.surrey.ac.uk/SRU63.pdf> (дата звернення: 22.06.2022).

REFERENCES:

1. Attardo, S., Raskin, V. (1991). Script theory revis(it)ed: joke similarity and joke representation model. *HUMOR: International Journal of Humor Research*, 4 (3/4), pp. 293–347.
2. Attardo, S. (1993). Violation of conversational maxims and cooperation: The case of jokes. *Journal of Pragmatics*, 19 (6), pp. 537–558.
3. Bassai, S.M. (2016). *Movna reprezentatsiia etnokul'turnykh stereotypiv u nimets'komu pobutovomu anekdoti* : dys. ... kand. filolohichnykh nauk : 10.02.04 [Linguistic representation of ethnic stereotypes in German everyday joke]. Zaporizhzhia. 299 p. [in Ukrainian].
4. Crawford, M. (2003). Gender and Humour in Social Context. *Journal of Pragmatics*. 35 (9). Pp. 1413–1430.
5. *Forum Akordeonowe* [Accordeon Forum]. URL: <http://forum.akordeonowe.pl/humor-akordeonowy/humor/> [in Polish].
6. Jalilifar, A., Savaedi, S.Y., Alexanne, D. (2021). The Battery Dies Quicker Than a Black Guy: A Thematic Analysis of Political Jokes in the American and Iranian Contexts. *International Journal of Society, Culture and Language*. 9 (3). URL: http://www.ij scl.net/article_245360_79d6603e6755e7cab826a9893d9cf342.pdf
7. Kalyta, O. (2015). Typy komichnykh tekstiv ta osoblyvosti yikh stylistychnoho analizu [Types of humorous texts and peculiarities of their stylistic analysis]. *Linhvostatystychni studiyi [Statistic Linguistics Studies]*. № 2. Pp. 54–61 [in Ukrainian].
8. Khadzhyohlova (Kotys), O.H. (2009). Stereotypy muzykantiv i muzychnykh instrumentiv u rosiys'kykh i anhliys'kykh anekdotakh [Stereotypes of musicians and musical instruments in Russian and English jokes]. *Naukovyi visnyk Volyns'koho natsional'noho universytetu imeni Lesi Ukrayinky : filolohichni nauky: movoznavstvo*, 2009. Vyp.16. Lutsk. Pp. 156–161 [in Ukrainian].
9. Kimakovyeh, I.I. (2005). Novitniy ukrains'kyi anekdot yak vyklyk XXI stolittiu: do pytannia pro sutnist' sposobiv obminu informatsiyeyu [Modern Ukrainian joke as a challenge for 21st c.: to the question of the essence of the information exchange]. *Storinka molodoho doslidnyka*, 2005. № 6. Pp. 88–93 [in Ukrainian].
10. Krikmann, A. (2006). Contemporary Linguistic Theories of Humour. *Folklore: Electronic journal of folklore*. Issue 33. P. 27–58.
11. Korneva, L. (2009). *Pro deyaki ty polohichni rysy ukrayins'koho anekdotu* [Considering some typological features of a Ukrainian joke]. URL: <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/1103/1/Korneva.pdf> [in Ukrainian].
12. Martin, R.A. (2007). *The Psychology of Humor: An Integrative approach*. Academic Press. 446 p.
13. *Musician Jokes*. URL: <https://www.violinist.com/discussion/archive/15439/>
14. Sen, A. (2012). Humour Analysis and Qualitative Research. *Social Research Update*. Issue 63. URL: <https://sru.soc.surrey.ac.uk/SRU63.pdf>